

Kunnen wij iets veranderen?

Zoals ik al in mijn vorige schrijven heb gezegd heb ik moeite met de verheven taal die gesproken wordt vanuit religie en ook de nieuwe spiritualiteit. Natuurlijk kan ik wel door deze wijze van verwoorden kijken en het in mijn eigen taal opnemen. Toch voel ik ook enige weerstand, omdat ik het gevoel krijg dat er twee werelden bestaan. De ene die ik nooit kan bereiken omdat ik niet volmaakt ben en de andere waar ik zondaar ben en me telkens weer moet verbeteren en iets worden waarvan ik het idee heb dat me dat nooit lukt.

Ik heb het gevoel dat het proces dat leven heet zich in mij voltrekt op een natuurlijke wijze, ongeacht of ik me daar wel of niet van bewust ben.

Wanneer we dit proces zijn gang laten gaan zal er een vloeiende ontwikkeling zijn. We moeten ons daar eigenlijk niet mee bemoeien. Dat zou het beste zijn. Maar wat we meestal doen is tegenwerken.

Dat doen we o.a. in de vorm van:

- iemand willen worden die kwaliteiten heeft die we graag zelf willen hebben in plaats van jezelf willen worden met al je mogelijkheden en deze onderzoeken
- je verzetten tegen ervaringen die verandering teweeg brengen en je situatie kunnen veranderen waardoor je je niet meer veilig voelt.
- twijfel waardoor je de energie voor groei volledig blokkeert doordat je energie gaat naar de strijd in jezelf
- de mening van een ander meer waarde toekennen dan je eigen mening

Er woedt een oorlog in ons mensen, dit is onderdeel van het proces van groei. We leven hier op aarde in dualiteit. We voelen steeds weer die dualiteit. Hoe vaak denk je niet, nee nu ga ik het anders doen en als het erop aan komt doe je het weer zoals je het altijd gedaan hebt.

Ik heb ooit eens gelezen dat alles waar het om draait is het leren accepteren van het leven zoals het is. Toen begreep ik dat niet precies, maar ik besef steeds meer hoe waar dit is.

Er is in ons een potentie van een hogere intelligentie, daar ben ik van overtuigd. Maar het blijkt dat we als mens een weerstand hebben om te veranderen. Hoe komt dit toch, terwijl het toch een natuurlijk proces zou moeten zijn. Waar zijn we zo bang voor en hoe is die angst ontstaan?

Wanneer we terug gaan en kijken dat we geboren worden dan lijkt het mij dat je blanco bent. Je ouders en omgeving vormen je karakter door de opvoeding en ervaringen die je meekrijgt. Uiteindelijk neem je dus alles op van je omgeving, totdat je volwassen bent en zelf een mening kunt gaan vormen. Als het goed is ga je dan je eigen mening ontwikkelen. Dat is een natuurlijk proces. Maar gebeurt dit ook echt. Ik betwijfel het. Daar komt al angst om de hoek kijken. Angst voor anders zijn, voor verlies van vrienden, niet meer aardig gevonden worden, angst om in de steek gelaten te worden.

Dat betekent dat we conclusies hebben getrokken uit ervaringen met en meningen van anderen dat je niet mag groeien zoals bedoeld is. Als je niet denkt zoals de massa dan val je buiten de boot. Je gaat je aanpassen, draagt dezelfde kleding als anderen, denkt hetzelfde als de groep en doet waarschijnlijk dingen tegen je zin uit angst er niet meer bij te horen.

Ik heb het gevoel dat het merendeel van de mensheid in die fase is blijven steken.

De angst om alleen te komen te staan is zo groot dat we liever niet meer nadenken.

We willen liever veiligheid dan avontuur en uitdaging in ons leven. Dit is toch tegennatuurlijk want van nature wil een mens zich ontwikkelen.

Als we om ons heen kijken zien we steeds meer jonge mensen extreem agressief gedrag vertonen, de jonge kinderen praten niet meer maar schreeuwen. Niemand heeft meer tijd om bij de dingen stil te staan. We hollen, rennen en jagen. Is dit de zin van het leven. En het wordt alsmaar erger.

We hoeven niet volmaakt te worden, maar we zouden toch wel eens als mens stil mogen staan bij de vraag waar we met z'n allen mee bezig zijn en of dit is wat we van ons leven willen maken. Het lijkt erop dat wij als mens alleen maar in staat zijn om dit te doen als er iets op het spel staat. De gezondheid, je relatie met je vriend of vriendin, of je baan.

Ik ben er van overtuigd dat ieder mens de mogelijkheid heeft om bij te dragen aan een positieve verandering in de wereld. Niet door geld te storten voor goede doelen, maar door eens geïnteresseerd te zijn in jezelf en wie je eigenlijk bent. Dan ontdek je misschien wel dat je kwaliteiten hebt die je nooit achter jezelf had gezocht.

Er wordt veel geschreven over het jaar 2012 en dat we afstevenen op een verandering in bewustzijn waar ik nu verder niet op in wil gaan. We zullen dus zo wie zo veranderen, dat kan soepel gaan of je kunt je er tegen blijven verzetten.

Wanneer wij ons niet goed voelen in een situatie, of vastgelopen zijn in een relatie, de zin van het leven niet meer zien, keer je dan eens om en kijk naar jezelf, in jezelf. Je zou je innerlijke wereld kunnen gaan ontdekken, zelfonderzoek doen en de verborgen schatten in je eigen wezen ontdekken, in plaats van alsmaar hetzelfde deuntje te zingen, of anderen na te praten. Je zou versteld staan wat daar allemaal te vinden is, ik weet het uit eigen ervaring.

Vroeger dachten de psychologen dat je een karakter niet kunt veranderen, tegenwoordig weten we wel beter. Alles veranderd, of je nu wilt of niet, ten goede of ten slechte.

Ga vragen stellen bij jezelf, over jezelf en ontdek dat je iemand bent die in ontwikkeling is. Jij kunt veranderen en doordat jij veranderd verandert jouw omgeving en doordat jouw omgeving veranderd verandert de wereld.

Jij kunt het verschil maken.

Riet Scheers